

Доктор Серафікус

КУПИТИ

Видання «Доктор Серафікус» - це твір, який відкриває світ професора В. Домонтовича який, як і сам автор, був відомим літературознавцем і критиком. Книга є справжньою енциклопедією та атласом його пристрастей та інтересів, що переплітаються з історією. Це подорож до аудиторій та бібліотек, парків та кав'ярень, де автор вдало поєднає мистецтво, літературу, історію та філософію.

У творі досліджуються складні питання ідентичності та культурної спадщини, зокрема, як залишатися українцями у контексті великого впливу російської культури. Відповіді на ці питання шукають герої роману, які створені майстерно та переконливо. Книга наповнена химерними образами та несподіваними зворотами, що робить її одним із найзагадковіших українських творів. «Доктор Серафікус» - це чудовий шедевр, який здивує та зачарує своєю мудрістю та красою.

Даний твір зацікавить у першу чергу вдумливу читацьку аудиторію, котра здатна мислити та має певний культурний шар, що допоможе сприйняти книгу. Багато в чому її можна назвати інтелектуальною. Інтелектуальна художня проза - це твори, які спрямовані на розширення меж читацької уяви, викликання глибоких думок, концепцій та стимулювання розумової діяльності.

Доктор Серафікус

Розділ I

Мінливо й мляво перебігають світлі струмки на великій круглій фонтанній мушлі. Зміна білявих струмків в абстрактних арабесках тіней розбиває увагу своєю безпредметністю. Перебіг тіней, падіння бризок, плюскіт води символізують для Комахи усталений спочинок на пів години в скверіку, коли він, напрацювавшись у бібліотеці, повертається додому.

Після врочистої мовчазності бібліотеки, де лунке шепотіння й рип пера виростають у погрозу уявленої катастрофи, після книжкової тиші, коли біла одноманітність прямокутників паперу, книжок, лискованої площини стола замикає в собі обрій вражень, — зелень дерев і дитячий метушливий галас заспокоюють. Галас заспокоює тим, що дратує.

Ірця біжить, підстрибуючи, назустріч:

— Дядько Комаха прийшов. Дядько Комаха! Добридень, дядю Комахо! Дядя Комаха обережно стискує маленьку руку, кладе свого портфеля з книжками на лавку й сідає.

— Добридень, Ірцю! Як ти себе почуваєш?

— Дякую, дядю Комахо. Гарзд. Покажи, які в тебе сьогодні книжки.

Власне, її цікавлять не книжки, а малюнки. Ірці байдуже, що дивитись, аби дивитись. Вона охоче переглядатиме й праці акад. Павлова, і Рошерівський «Mytholo-gisches Lexikon», і атлас Мікенських розкопін, і таблиці з уламками посуду в «Трипільському уанівському збірнику», і портрет Ервіна Роде або Федора Вовка.

В Ірці досить розвинене почуття умовності, щоб на свої запитання задовольнитися з тих двох відповідей і пояснень, які вона дістає від дяді Комахи, дарма що деякі з цих відповідей межують із знуцанням.

— Що це? — питає Ірця, показуючи малюнок доби палеоліту, де на камінці вирізьблено не то ведмедя з головою коняки, не то коняку з лапами ведмедя.

— Це, — пояснює Комаха з щирою й непідробленою сумлінністю людини, що звикла ніколи не зважати на аудиторію, — це рінерит з оріньякської стоянки Реб'єр.

Дівчина одриває голову від книжки, щоб подивитись, чи він жартує, чи ні. Упевнившись, що він говорить серйозно, і мусячи п'ятерицю слиною, вона перегортає сторінки далі.

Людські постаті в тваринних машкарах, подібні на американських мавпочок з дротяними ніжками, привертають увагу Ірці. Ірця тикає брудними заслиненими пальцями, лишаючи на сторінці пляму, і питає:

— А це?

— Це малюнок на костяній таракальці Мадленського шару з-під скелі Меж на півдні Франції. Оці-о люди танцюють святий танець сарн.

Ірця захлинається од веселого реготу.

— Які смішні! Які вони смішні! І я хочу так!

Ірця починає плигати, у стилізованій подібності відтворюючи рухи людей кам'яного віку.

Таблиці в книжках з рефлексології можуть зворушити її не менше од картин сучасних французьких та німецьких експресіоністів. Цікавість Ірчина така різноманітна й всеосяжна, що досягає ступенів мудрої й лагідної байдужості: їй байдуже, що дивитись, аби дивитись. Усе вона сприймає з однаковим захопленням. Не любить Ірця лише тих книжок, де нема малюнків, ані таблиць.

Перегорнувши таку книжку з початку до кінця і ще раз розкривши її, щоб саму себе перевірити, вона розчаровано каже:

— Який ти, справді, такий, дядю Комахо!

— Який?

— А такий... — Вона відшукує слова і несподівано для себе знаходить: — Такий абсолютний дивак!.. Навіщо ти носиш із собою зовсім порожні книжки?

Комаха заздрить Ірці. Після тридцятьох років усі книжки здаються прочитаними і всі продуманими. Він уже пізнав ту гірку огиду пересиченості перед книжками, отес *taedium libelli*, що з року в рік збільшується і що від нього, попри всі зусилля, вже ніколи не можна

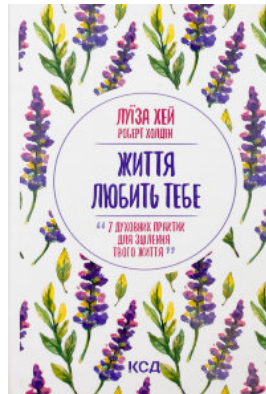
звільнитись, коли зникає колишня юнацька віра в книжки і марною стає надія, що якась нова книжка раптом, як виграш у лотереї, принесе несподіваний дар визволення.

Така доля кожної людини, що має справу з книжками. Книголюби, які все своє життя проводять у бібліотеках, приходять до бібліотеки з любови до книжок, щоб серед книжок загубити її. Бібліофіли, бібліологи, бібліотекарі майже ніколи не пишуть книжок. Іноді, правда, серед них можна натрапити на осіб, що з маніакальною упертістю протягом десятиліть незмінно працюють над однією якою-небудь працею, але вони ніколи її не кінчають. Це як у шлюбi: перше почуття оджито і від кохання лишилася тільки звичка, якої нема змоги з себе скинути. Коли й є будь-які рештки кохання, то тільки ті, що притаманні звичці. Тільки звичка, та ще млявість і байдужість не дають повстати проти колишнього кохання й обернути його в ненависть, спалити його, як Герострат спалив храм Діани Ефеської й Омар, небіж — Магометів, Александрійську бібліотеку.

Рекомендована література

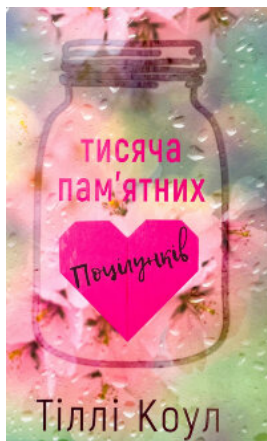
Без Меріт

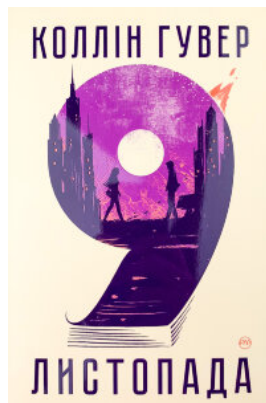
Життя любить тебе. 7
духовних практик для
зцілення

Тіло веде лік. Як
лишити психотравми в
минулому

Тисяча пам'ятних
поцілунків

9 листопада

Це почалося не з тебе.
Як успадкована
родинна травма
формує нас і як
розірвати це коло

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ